

СТАНОВИЩЕ

ОТ

СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА

ОТНОСНО: Проект на Закон за допълнение на Кодекса на труда № 754-01-40, внесен от група народни представители – Диана Йорданова, Павел Шопов, Светлина Ангелова, Драгомир Стойнев, Крум Зарков, Дора Христова, Албена Найденова, Хасан Адемов, Александър Сабанов и Елхан Кълков.

Съюзът за стопанска инициатива не подкрепя обсъждането на проект на Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда в този му вид. Бихме подкрепили изменението на Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и Търговския закон, но с отделни закони, включващи други наложителни промени, продиктувани от изменение на обществените отношения.

Принципно възразяваме срещу наложилата се в последните години законодателна практика при изменението на отделен закон да се правят законодателни промени в редица други закони, без да има пряка и логическа връзка с изменението в конкретния закон.

Възразяваме принципно срещу предложеното изменение, което представлява конкретизиране на хипотези, вече регламентирани в закона с по-обща формулировка и на практика не представлява изменение, а дописване и тълкуване на закона, което като законодателна техника влошава качеството на нормативния акт и не отговаря на стандарта на общоприетия законодателен език и формулировка на правните норми.

Считаме, че предложените изменения във водещия нормативен акт – Кодекса на труда, на практика не представляват изменение, защото законодателните идеи в предложеното изменение са обективен факт от съществуващия Кодекс на труда.

По така предложения законопроект за изменението на Кодекса на труда и други закони изразяваме следните бележки :

Допълнения на Кодекса на труда:

1. Не подкрепяме предложената в §1 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда ал. 3 на чл. 228. Регламентираните в раздел III на Глава Десета на КТ – имуществена отговорност и други видове обезщетения са различни по правната си и икономическата си природа обезщетения и имат предвидена в конкретните правни разпоредби изискуемост на плащането от страна на работодателя.

2. Изречение второ е излишно, поради наличието на общата разпоредба на чл. 86 от ЗЗД относно дължимостта на законова лихва на всеки длъжник на парично задължение.

3. Предложеното в § 2 допълнение „включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение“ е излишно, защото съществуващата разпоредба на чл. 399, ал. 1 от КТ е обобщаваща и прави излишно конкретното изброяване:

„чл. 399. (Изм. - ДВ, бр. 25 от 2001 г.) (1) (Предишен текст на чл. 399 - ДВ, бр. 77 от 2010 г.) Цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика.”

Сегментираният подход и законодателен език чрез изброяване е излишен при прецизната и недвусмислена формулировка „цялостният контрол“, при наличието на разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, която е императивна и безусловно е част от трудовото законодателство.

4. Предписаното в § 3 допълване на чл. 404, ал. 1 с т. 12 имплицитно се съдържа в разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ.

Изменения на Гражданския - процесуален кодекс:

1. С § 5 се предлага в чл. 417 на ГПК да се създаде нова т. 8, при налична възможност по чл. 410, ал. 1, т. 1 работници и служители да искат издаване на Заповед за изпълнение и изпълнителен лист по реда на заповедното производство, както и предвидената искова процедура по реда на чл. 310, ал. 1, т. 1 от относно искове за трудови възнаграждения и обезщетения.

Незабавното изпълнение, реализирано въз основа на документите по чл. 417 от ГПК, е изключително остра форма на принудително изпълнение, като обществената необходимост от този законодателен ред е силно разколебана в резултат от анализите на последиците от реализирането на защита на кредиторите по този ред пред последната година.

2. Считаме също така, че предложеният текст на § 5 не осигурява целта на проекто-съставителите - защита на работниците и служителите. При предложената формулировка, работникът или служителят е кредитор на работодателя по отношение на дължимото от последния, но неизплатено трудово възнаграждение, и като такъв се явява правоимащо лице по чл. 417 от ГПК. Предвид това, именно той трябва да представи пред съда документа, на който се основава вземането му. От една страна, работникът или служителят не е страна в административно-контролното правоотношение, по което се издава съответното предписание от ИА „Главна инспекция по труда“, и поради това не разполага с този документ. Нещо повече : следва да се отчете, че предписанието на ИА „ГИТ“ не е документ, въз основа на който възниква вземането, а такъв документ са ведомостите за заплати, които са счетоводен документ, и с извлечение от които работникът или служителят може да се снабди по реда на чл. 128, т. 3 от Кодекса на труда.

Изменения в Търговския закон:

1. Подкрепяме предложението в § 6 за създаване на нова ал. 8 на чл. 141 от ТЗ, тъй като тази норма освен, че ще улесни отпращането на валидни волеизявления от страна на работниците и служителите към работодателите, също така ще облекчи този процес и в общия стопански оборот.
2. Подкрепяме предложението в § 6 за изменение на чл. 687, ал. 1 и по чл. 789, ал. 1, т. 2 от ТЗ.

Изменение в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя

1. Предложеното изменение в чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗГВРСНР разширява действието и приложното поле на закона, на което не се противопоставяме.
2. Не възразяваме срещу предложеното изменение на чл. 25 от ЗГВРСНР.

Изменения в Закона за обществените поръчки:

1. Предложеният текст на § 8, т. 1 от противоречи на чл. 57, параграф 2 от Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.02.2014 г., която е транспонирана съгласно § 3, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона да обществените поръчки (ЗОП), където е предвидено, че „Икономическият оператор се изключва от участие в процедура за възлагане за възлагане на обществена поръчка, когато на възлагащия орган е известно, че този икономически оператор е нарушил задълженията си по отношение на плащането на данъци или социално осигурителни вноски и това е установено със съдебно решение или административен акт с окончателен и обвързващ характер в съответствие с правните норми на държавата, в която той е установен, или с тези на държавата членка на възлагащия орган.”
2. Подобно законодателно решение би противоречало на чл. 57, параграф 4 от Директива 2014/24/ЕС , където е предвидено, че „Възлагащите органи, по собствена инициатива или по искане на държавите членки, могат да изключат от участие в процедура за възлагане на обществена поръчка всеки икономически оператор, който се намира в което и да е от следните положения, когато възлагащият орган може да докаже по какъвто и да е подходящ начин нарушение на приложимите задължения по чл. 18, параграф 2, съгласно който държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че при изпълнението на договорите за обществени поръчки икономическите оператори спазват приложимите задължения в областта на екологичното, социалното и трудовото право, установени с правото на Съюза, националното право, колективни споразумения или с разпоредби на международното екологично, социално и трудово право, които са изброени в приложение X”, т.е. ангажиментът в Директивата е само по отношение на обществените поръчки.